Vlaams Parlement

stuk **1921** (2012-2013) – Nr. 1
ingediend op 18 februari 2013 (2012-2013)

Gedachtewisseling

over de nota van de Vlaamse Regering ‘Winkelen in Vlaanderen 2.0’

Verslag

namens de Commissie voor Economie,
Economisch Overheidsinstrumentarium,
Innovatie, Wetenschapsbeleid, Werk en Sociale Economie
uitgebracht door mevrouw Martine Fournier

verzendcode: ECO

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: mevrouw Patricia Ceysens.

Vaste leden:
de heer Robrecht Bothuyne, mevrouw Martine Fournier, de heren Jan Laurys, Peter Van Rompuy;
de heren Frank Creyelman, Johan Deckmyn, Chris Janssens;
de dames Patricia Ceysens, Lydia Peeters;
mevrouw Güler Turan, de heer Bart Van Malderen;
de heer Matthias Diependaele, mevrouw Goedele Vermeiren;
de heer Ivan Sabbe;
N.

Plaatsvervangers:
de dames Sonja Claes, Kathleen Helsen, Griet Smaers, de heer Koen Van den Heuvel;
de heer Pieter Huybrechts, mevrouw Katleen Martens, de heer Jan Penris;
de heer Filip Anthuenis, mevrouw Fientje Moerman;
mevrouw Kathleen Deckx, de heer Jurgen Vanlerberghe;
de dames Vera Celis, Helga Stevens;
de heer Lode Vereeck;
mevrouw Elisabeth Meuleman.

De Commissie voor Economie, Economisch Overheidsinstrumentarium, Innovatie, Wetenschapsbeleid, Werk en Sociale Economie hield op 17 januari 2013 een gedachtewisseling met de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid over de nota van de Vlaamse Regering 'Winkelen in Vlaanderen 2.0'.

1. Toelichting door de minister-president

Minister-president *Kris Peeters* wijst er op dat de Vlaamse Regering van kleinhandel een speerpunt van haar beleid heeft gemaakt op grond van het economische belang van de sector. De voorliggende nota begint met een overzicht van alle initiatieven die zij sinds de startnota van 2010 al nam met het oog op kernversterking en evenwichtsherstel tussen kern en periferie. De nieuwe voorstellen zijn vooral gericht op de lokale besturen, omdat het detailhandelsbeleid in de eerste plaats daar moet gevoerd worden.

Vervolgens motiveert hij waarom de Vlaamse Regering een dergelijk beleid voert en herinnert daarbij aan de tendensen in de sector die reeds eerder in de commissie aan bod kwamen: toenemende oppervlakte per winkel en toename van de totale winkeloppervlakte, sterkere groei in de periferie, filiaalvorming en e-commerce enzovoort, waarvan een groeiende leegstand een van de gevolgen blijkt te zijn. Deze leegstand noemt hij onaanvaardbaar, hoezeer hij ook de markt vrij wil laten. Hij onderstreept dat de overheid de vereisten van de markt goed moet kennen en op basis van een duidelijke visie over de commercieelstrategische toekomst van het winkelgebeuren, het speelveld duidelijk afbakenen. Op basis daarvan kunnen bestemmingsplannen en vergunningen worden opgesteld, beoordeeld en gemotiveerd. Niet alle vragen van projectontwikkelaars die een vermeende behoefte naar bijkomende winkelruimte in de periferie onderstrepen, zijn maatschappelijk immers gewenst want soms een loutere verschuiving en verdringing.

Om de gemeenten te ondersteunen bij het voeren van hun detailhandelsbeleid stelde de minister-president een leidraad ter beschikking voor de opmaak van een commercieel strategisch plan. Daarnaast krijgen zij alle nodige data over welke winkels waar liggen, wat hun oppervlakte is, over leegstand en andere evoluties. Bovendien wordt in 2013 door een kennisnetwerk dat zijn departement opzette met de provincies in overleg met de belangrijkste stakeholders, voor elke gemeente een fiche uitgewerkt met sterktes en zwaktes van de kleinhandel en met aanbevelingen. De timing mikt erop dat de lokale besturen voldoende aandacht schenken aan het handelsbeleid bij de uitwerking van hun meerjarige beleidsplannen.

De minister-president herinnert in dat verband aan de drie oproepen die al bij de winkelnota zaten. De eerste betreft 4 miljoen euro aan cofinanciering van laagdrempelige, kernversterkende maatregelen zoals bewegwijzering, de opstart van centrummanagement, de opwaardering van winkelstraten, stickers voor leegstaande winkelpanden, de opmaak van een detailhandelsvisie of de verfraaiing van het openbaar domein. In de tweede is 4,5 miljoen euro uitgetrokken voor cofinanciering van de renovatie van handelspanden in kernwinkelgebieden, op grond van een gemeentelijk reglement. In de derde wordt eveneens in 4,5 miljoen euro voorzien maar dan voor de aankoop door de gemeenten van dergelijke panden. Door zelf de vastgoedmarkt te durven betreden, kunnen zij immers panden samenvoegen, voorzien, van startende handelaars of locaties nieuw leven inblazen. De minister-president stelt dat deze hefboom van 13 miljoen euro tot een mogelijk investeringsplan van 50 miljoen euro kan leiden, omdat de oproepen voorzien in een cofinanciering van 30 percent.

Tot slot gaat hij in op de regionalisering van de IKEA-wet. De minister-president stelt voor om haar werking en doelstelling te continueren en tegelijk maximaal te integreren in het ruimtelijke instrumentarium. De sociaal-economische vergunning zal na de regio-

nalisering blijven bestaan. De rechtsgrond voor deze regeling zal worden voorzien in het decreet inzake het Grond- en Pandenbeleid. Er zullen twee mogelijkheden zijn: ofwel is er ook een bouwvergunning en wordt de socio-economische vergunning daarin geïntegreerd, ofwel is er geen bouwvergunning en bestaat de socio-economische vergunning apart.

Er wordt dus maximaal aangesloten bij de huidige procedure, maar met een grondige vereenvoudiging. In beide gevallen blijft de mogelijkheid van beroep behouden. Behalve het beleid van de socio-economische vergunningen kiest de Vlaamse Regering ervoor om de bestaande instrumenten actiever te benutten zodat de kleinhandelsvisie – al dan niet uitgewerkt in een commercieel strategisch plan – kan doorvertaald worden naar haar plannings- en vergunningenbeleid. Dat kan bijvoorbeeld al via ruimtelijke structuurplannen en ruimtelijke uitvoeringsplannen. Daarnaast zullen nog bijkomende mogelijkheden worden aangereikt, zoals de mogelijkheid om na de regionalisering ook assortimentsbepalingen op te nemen in ruimtelijke uitvoeringsplannen, al dan niet gekoppeld aan ruimtelijke randvoorwaarden. De minister-president wil daar niet te ver in gaan. Hij wil hoogstens enkele types omschrijven die in de ruimtelijke uitvoeringsplannen kunnen gehanteerd worden. Het type 'detailhandel' is een te ruime omschrijving, omdat het zowel kan gaan over een winkel die diepvriezers verkoopt als om een schoenenwinkel. Beiden hebben een totaal verschillende ruimtelijke impact, alleen al maar op de mobiliteit. De sector zelf zal bij deze oefening betrokken worden, en heeft daarop reeds positief gereageerd.

Als laatste mogelijkheid noemt hij de aanwijzing van kernwinkel- en winkelarme gebieden via een stedenbouwkundige verordening door de opsomming van straten of de aanhechting van een perimeterplan. De Vlaamse Codex zal zodanig worden aangepast dat gemeenten en provincies afmetingen of functies kunnen beperken in bepaalde zones, met het oog op de versterking van leefbaarheid en aantrekkingskracht van kernwinkelgebieden. Als voorbeeld geeft hij de beperking of uitsluiting van kleinhandel langs een grote invalsweg.

2. Discussie

Mevrouw *Mercedes Van Volcem* waardeert de premies voor renovatie en aankoop, maar wil meer uitleg bij die laatste. Het uitgetrokken bedrag lijkt haar nogal laag voor de 13 centrumsteden alleen al. Mikt de minister-president op de strijd tegen de verdringing van de gewone bakker, slager of café-uitbater door grote ketens, die in staat zijn hoge handelshuur te betalen, of gaat het veeleer om reconversie en de strijd tegen stadskankers?

Wat de regionalisering betreft, waarschuwt zij voor bindende adviezen door de administratie, die de politieke beslissingsmacht beknotten. Zij pleit voor evenwicht. Zullen de adviezen van het Agentschap Ondernemen een dergelijk bindend karakter hebben?

De invoering van voorschriften over winkeltypes lijkt haar betuttelend en in tegenspraak met het streven van minister Philippe Muyters naar een dynamische ruimtelijke ordening. Ruimtelijke uitvoeringsplannen, waarvan de aanpassing traag verloopt, moeten zich beperken tot een ruimtelijke visie en geen bijkomende voorwaarden opleggen die zorgen voor verstarring en die verhinderen in te spelen op nieuwe ontwikkelingen. Het lid begrijpt wel de bezorgdheid dat de periferie de binnenstad aanvult, maar vindt wat voorligt, niet het juiste antwoord. Beter lijkt haar de inschatting van het mobiliteitseffect. Zij is ook bang dat dezelfde rechtsonzekerheid zal opdoemen als die van de kleinhandel die in gemeentelijke bedrijventerreinen bestaat na een jarenlang gedoogbeleid maar die wel door de administratie wordt bekritiseerd.

Tot slot peilt zij naar de verhouding tussen de nota en de omzendbrief ruimtelijke ordening van november 2011. Wat is de precieze status van wat voorligt?

Minister-president *Kris Peeters* verzekert haar alvast dat het al dan niet opnemen van assortimenten in de ruimtelijke uitvoeringsplannen een keuze zal zijn van de planopsteller, in de meeste gevallen dus de lokale besturen. Dat is dus geen verplichting maar een mogelijkheid, die de lokale besturen hem daar zelf om verzocht hebben. Een gemeente die dat niet wenst, hoeft er niet mee te werken.

De fractie van mevrouw *Martine Fournier* is zeer tevreden met de nota. Zij is zich ervan bewust dat het voor lokale besturen niet altijd gemakkelijk is om het verleidelijke aanbod van projectontwikkelaars naast zich neer te leggen, ook al gaat het om een investering in de periferie. Ze roept iedereen op om de kernen leefbaar te houden. Misschien is evenwicht belangrijk.

Wat de kernversterking betreft, vermoedt zij dat de werkingsprojecten vooral personeelskosten opleveren voor de opmaak van strategische plannen. Over de investeringsprojecten wil zij vernemen of zij ook gericht mogen worden op de creatie van parkeergelegenheid.

De aankoop van handelspanden vindt zij een zeer goed initiatief, omdat men ermee kan inspelen op de vraag naar grotere ruimtes, die op dit moment niet in alle gemeenten voorhanden zijn. Een renovatiebeleid lijkt haar niet haalbaar zonder een eerste aanzet tot de afbakening van kernwinkelgebieden. Vervolgens vraagt ze naar de stand van zaken in de veralgemening van het West-Vlaamse project commerciële innovatie.

In verband met het vanaf een bepaalde oppervlakte verplichte advies door buurgemeenten vraagt zij of er, wat de grensgemeenten betreft, al contact is geweest met de andere gewesten.

De fractie van de heer *Björn Rzoska* is het ermee eens dat kernversterking de te volgen weg is, maar hij merkt op dat bepaalde projecten de toets van de voorliggende nota niet doorstaan. Volgens hem kan het niet de bedoeling zijn dat de nagestreefde harmonie tussen kern en periferie ertoe leidt dat activiteiten uit de kern worden weggetrokken. Anders dan mevrouw Van Volcem vindt hij de typevoorschriften wel interessant als optie, precies omdat de vroegere wildgroei tot problematische ontwikkelingen heeft geleid die soms moeilijk terug te schroeven blijken.

De passage waarin nachtwinkels worden gelijkgesteld met leegstand, deed hem de wenkbrauwen fronsen, des te meer omdat de minister-president elders in zijn beleid wel initiatieven ontwikkelt tegen de clichés over allochtoon ondernemerschap. Het lid wijst in dit verband ook op punt 4.1.1 in de aanbeveling van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV) van 4 juni 2010 over evenwichtige beeldvorming. Hij pleit er daarom voor dit onderdeel te herbekijken en in de plaats te verwijzen naar de instrumenten om allochtone ondernemers te begeleiden in de strijd tegen dergelijke negatieve uitstraling, zoals bijvoorbeeld gevelrenovatie.

Verder pleit de heer Rzoska ervoor om blijvend in te zetten op de potentie van e-commerce en ook lokale ondernemers van het belang daarvan te overtuigen zodat die markt niet naar het buitenland verdwijnt. Tot slot vraagt hij om verduidelijking bij de rol van het gewest in het handelsvestigingsconvenant.

De heer *Bart Van Malderen*, wiens fractie de doelstellingen en acties onderschrijft, herinnert aan de hoorzitting naar aanleiding van de startnota, waarin gewezen werd op het concurrentievervalsende effect van de aankoop van goedkope gronden langs gewestwegen door projectontwikkelaars, en op de mobiliteitsrekening die naar de overheid wordt doorgeschoven. Verder waardeert hij de middelen die worden ingezet bij deze nota. Hij pleit er wel voor om de langetermijneffecten van de verschillende oproepen te meten en waarschuwt voor een gefragmenteerde aanpak.

In verband met de aankoop van panden, die hij een belangrijk middel noemt, roept hij de vraag op of het niet nuttig is om intercommunales te betrekken en een taak te geven in de kernversterking. Hij peilt ook naar de verhouding met andere saneringsmiddelen zoals de brownfieldconvenants.

De integratie van de socio-economische vergunning in de bredere omgevingsvergunning is absoluut een stap voorwaarts en wordt door zijn fractie sterk ondersteund. Hij erkent dat stedenbouwkundige verordeningen moeilijk aan te passen zijn en dat meer flexibiliteit – met respect voor de rechtszekerheid – nodig is. Het lid is evenwel van mening dat dit veeleer binnen Ruimtelijke Ordening moet geregeld worden.

Het is bijzonder belangrijk dat de mobiliteitseffecten onderzocht worden, zonder echter de vergunningsprocedure opnieuw te verzwaren. Hij wil niet dat een weggewerkte administratieve barrière door een andere wordt vervangen.

E-commerce biedt volgens het lid ook mogelijkheden op het vlak van kernversterking en duurzame mobiliteit. Verder erkent hij dat de perceptie van straten met veel grillrooms, nachtwinkels en belzaken niet al te positief is en de investeringsbereidheid er gering is, maar hij heeft toch vragen bij de gelijkstelling met leegstand. Hij wijst erop dat deze – vaak maar niet exclusief allochtone – ondernemers de plaats hebben ingenomen van verdwenen of gefranchiseerde lokale zaakvoerders, en geeft daarom de voorkeur aan een positief verhaal van professionalisering.

Tot slot vraagt hij aandacht voor verweving als alternatief voor de ruimtelijke opsplitsing uit het verleden. De handelsactiviteiten die in de crisisjaren 80 werden ontwikkeld op industrieterreinen, zijn daar thans moeilijk weg te krijgen. Verweving is beter voor de veerkracht van de kernen.

De heer *Matthias Diependaele* onderschrijft dat een winkelbeleid nodig is, maar pleit tegelijk voor terughoudendheid. Dat de nota de autonomie van de gemeenten erkent, is een goede zaak. Anderzijds moet wel opgevolgd worden of de assortimentsbepaling correct wordt gebruikt zodat geen concurrentieverstoring optreedt of een botsing met de Dienstenrichtlijn. Ook hij onderstreept het belang van de ondersteuning van winkeliers op het vlak van e-commerce met het oog op de integratie van online- en offlineverkoop. Tot slot wijst hij in het kader van de aankoop van panden door gemeenten op de mogelijkheid om op die manier ketens aan te trekken die bereid zijn zich in kernen te vestigen, en die daarmee een dynamiek op gang brengen waar kleine zelfstandigen mee van profiteren.

De heer *Boudewijn Bouckaert* erkent dat de reglementering van omgevingsfactoren als ruimtelijke ordening en mobiliteit volstrekt legitiem is, maar verder moet de overheid in het domein van de (klein)handel het spel van vraag en aanbod laten spelen, ook als het eindresultaat van al die kleine beslissingen de politiek niet aanstaat.

Van het beoordelingskader voor de aparte socio-economische vergunning kan volgens hem het tweede criterium, het waarborgen van een toegankelijk aanbod voor de consumenten, tot moeilijkheden leiden. Hij leest voor wat er over afstand, bereikbaarheid, aanbod en doelgroepen staat in de nota, evenals de juridische interpretatie door de Vlaamse Regering in de bijlage. Zij komt erop neer dat de regering moet aantonen dat de economische toetsing gebeurt om dwingende redenen van algemeen belang, aangezien zij volstrekt verboden wordt door de Dienstenrichtlijn om economische doelstellingen te bewerkstelligen. De vraag is nu of deze consumentenbescherming onder algemeen belang of economie ressorteert. Welnu, verbruikers zijn economische actoren, zij sturen de vraag en men kan dus moeilijk volhouden dat zij buiten de economie vallen. Hij concludeert dat de Vlaamse Regering zich hier op glad ijs begeeft en dit onderdeel moet bijsturen.

De lidstaat moet bovendien zelf het bewijs leveren dat zijn regeling passend en noodzakelijk is om een nagestreefde, rechtmatige doelstelling te bereiken. In dit verband leest hij een arrest voor van het Europees Hof van Justitie over een beperking die Catalonië oplegde aan de vrijheid van vestiging van grote winkelbedrijven, waaruit blijkt dat de lidstaat die zich op dwingende redenen beroept, de geschiktheid en evenredigheid van elke specifieke beperking moet staven aan de hand van nauwkeurige gegevens. Diezelfde vrijheid van vestiging slaat volgens het lid evengoed op de vrijheid om te verkopen wat men wil en dus op het assortiment. Welnu, nergens in de nota geeft de regering aan wat precies het toegankelijkheidsprobleem is dat zij met de beperking wil aanpakken. Evenmin geeft zij aan dat ze alternatieve beleidsopties heeft onderzocht, bijvoorbeeld in het kader van de basismobiliteit. Het lid concludeert dat de kans aanzienlijk is dat wat voorligt, niet voldoet aan de bewijslast die het Hof van Justitie oplegt aan lidstaten.

De heer Bouckaert treedt de heer Diependaele bij dat de gemeenten inderdaad een grote vrijheid krijgen in de toepassing van deze mogelijkheid en dat het gewest dus niet betuttelt, maar hij wil ook voorkomen dat de lokale besturen in de plaats daarvan zelf gaan betuttelen. Alle openbare besturen zijn onderworpen aan het Europees recht, onderstreept hij. Het lid suggereert de Europese Commissie om advies te vragen, mocht dat nog niet gebeurd zijn.

Mevrouw *Griet Smaers* meent dat het ruimtelijke aspect van de nota zeer goed in elkaar zit, maar heeft nog een vraag over de handelsvestigingsconvenants. Deze mogelijkheid tot partnerschap vindt zij zeer goed omdat samenwerking tussen lokale handelaars en besturen de promotie van handelskernen versterkt. Zij lijkt in eerste instantie bedoeld voor nieuwe projecten of kunnen ook in bestaande kernen convenants worden afgesloten?

Minister-president *Kris Peeters* bevestigt bij het begin van zijn antwoord dat de regering zich tot doel heeft gesteld rekening te houden met de opmerkingen van de commissieleden over de conceptnota. De regering deelt de bezorgdheid van de heer Bouckaert over de Europese regelgeving, vandaar de bijlagen bij de nota. De eerste gaat over de Dienstenrichtlijn, de tweede bevat de analyse van meester Dirk Van Heuven van het Catalaanse arrest van 24 maart 2011. Daarin wordt het bestaan van een bijzonder vergunningenstelsel voor handelsvestigingen door het Europees Hof in principe verenigbaar geacht met het Europese verdragsrecht. Opvallend is bovendien dat het Hof bijna alle Catalaanse criteria soepel aanvaardt, met inbegrip van het recht van de consument op een breed en gevarieerd aanbod. De minister-president belooft niettemin alles nog eens te laten nakijken voor wat de assortimentsbeperkingen betreft.

Hij verdedigt de omvang van het handelspandenfonds met een verwijzing naar de financiële krapte. Hij wijst er bovendien op het maximum van 500.000 euro per aankoop. De minister-president erkent wel dat de uitgetrokken 4,5 miljoen euro in geval van succes snel te weinig zal blijken, maar dan zien we wel verder. De opkoop van kleine panden voor zaken als bakkerijen is perfect mogelijk in dit kader. Verder klopt het niet dat ambtenaren met bindende adviezen het laatste woord krijgen. In het geval van de omgevingsvergunning is beroep mogelijk bij de bestendige deputatie, in dat van de aparte socio-economische vergunning bij de minister. Mobiliteit vormt wel degelijk een onderdeel van het socio-economische beoordelingskader en is zelfs een expliciet criterium.

De regionalisering van de IKEA-wet wordt grondig voorbereid, verzekert hij. Het klopt dat projectontwikkelaars gemeenten tegen elkaar uitspelen. Hij wijst erop dat leegstand niet langer een voorwaarde is voor de steun aan de renovatie van panden. Wat de commerciële innovatie betreft, wordt binnenkort de begeleiding van 600 handelaars aanbesteed. De zorg om de grensgemeenten wordt aangepakt in het Vlinderakkoord.

Dat nachtwinkels een negatieve connotatie hebben, heeft niets te maken met de afkomst van de uitbaters. Te veel in een straat zorgt voor overlast en de verdwijning van andere zaken, waaraan lokale besturen iets proberen te doen. De regering is e-commerce zeer genegen en de minister-president verwijst naar pagina 9 van de nota. Het gewest speelt geen rol in de handelsvestigingsconvenants, die afgesloten worden tussen lokale besturen en projectontwikkelaars. Het gewest reikt een faciliterend instrument aan.

Hij bevestigt dat het de bedoeling is om de intercommunales te betrekken. Voorkooprecht ziet hij als een interessant instrument voor de aankoop van panden om speculatie tegen te gaan. De complementariteit met andere initiatieven als brownfieldconvenants noemt hij interessant. Tot slot kondigt hij, in het licht van Europa, een draaiboek aan voor de lokale besturen met het oog op een goede motivering van hun voorschriften.

Mevrouw *Mercedes Van Volcem* pleit voor een rechtszekere oplossing voor de kmo's die de laatste 10, 15 jaar handelsactiviteiten hebben opgezet op oude, regionale bedrijventerreinen zonder dat ooit iemand tegen hen optrad. In het beste geval wordt hun bedrijvigheid voorlopig verder gedoogd, maar de nieuwe ruimtelijke ordening zal het hun onmogelijk maken hun zaak over te laten, terwijl dat voor hen toch een pensioenbelegging was. Uitvoeringsplannen moeten rekening houden met die realiteit.

Verder is het voor haar onduidelijk wat de nota gaat oplossen, wat het kwaliteitsprobleem en de wildgroei van nachtwinkels betreft. Elke winkel in een toeristische zone kan zonder enige vergunning omgevormd worden tot nachtwinkel en daar kunnen lokale besturen niets aan doen. Als mogelijkheid suggereert zij de beperking tot één nachtwinkel binnen een straal van 300 meter van een andere.

De heer *Jan Laurys* wijst erop dat het elke stad of gemeente vrij staat in het politiereglement een dergelijke beperkende maatregel op te nemen.

De heer *Boudewijn Bouckaert* vult aan dat het Gentse bestuur op een bepaald moment de afstand zodanig geregeld heeft dat er geen enkele nieuwe nachtwinkel meer kon bijkomen, wat hij met een verwijzing naar Stigler 'regulatory capture' noemt. De administratie vond dit niet in strijd met het Europees recht. Nachtwinkels vormen een complex probleem, waartoe ook het witwassen van zwart geld hoort. Daar horen politie en fiscale autoriteiten tegen op te treden.

Het lid ontkent dat hij het Catalaanse arrest verdraait. Het Koninkrijk Spanje krijgt wel degelijk op bepaalde punten ongelijk, met name voor wat de criteria noodzakelijkheid en geschiktheid betreft. Bepaalde beperkingen werden dan ook vernietigd door het Hof.

Minister-president *Kris Peeters* repliceert dat die punten niet relevant zijn voor het Vlaamse beleid ter zake en stelt vast dat sommigen de zaken dooreen halen. Degenen die nu waarschuwen voor de kwalijke gevolgen van assortimentsbeperkingen en bovendien waarschuwen voor de Europese regels moeten hun geschiedenis leren. Sinds 1937 bestaat hierover een apart beleid en vanaf 1975 zelfs een aparte vergunning die nog altijd niet werd veroordeeld. Het Catalaanse arrest leert ons dat er in bepaalde regio's nog verder wordt gegaan met dergelijke vergunningen, en die doorstaan de toets met het Europees Hof van Justitie. De Vlaamse Regering vindt dus niets uit, maar vereenvoudigt en verkort de bestaande procedure door de integratie in de stedenbouwkundige vergunning waar mogelijk. Het enige wat er bijkomt is dat er voor de ruimtelijke uitvoeringsplannen typebepalingen kunnen komen die de planningopsteller kan gebruiken. De minister-president herhaalt dat dit wat hem en minister Muyters betreft, beperkt zal blijven tot hooguit enkele categorieën en dat dit er komt op vraag van de lokale besturen. Die zijn vrij om hiervan al dan niet gebruik te maken, zoals bij de huidige typevoorschriften al het geval is.

De heer *Boudewijn Bouckaert* blijft erbij dat de lokale overheden een belangrijke bevoegdheid op het vlak van micromanagement krijgen en dat die overdracht beter moet verantwoord worden. Ondanks blijvende principiële bezwaren, is hij bereid zich neer te leggen bij het advies door de Europese autoriteiten, waarop hij andermaal aandringt.

Patricia CEYSENS,
voorzitter

Martine FOURNIER,
verslaggever